

Mei 2009, Beierse Woud

Dag 1

Alle vooruitzichten zijn prima, zoals een motorvakantie zou kunnen zijn: zonnetje, vrij en asfalt van goede kwaliteit.

De groep is relatief klein (?): 17 mensen waarvan er direct al 2 zich helaas moeten terugtrekken wegens huiselijke omstandigheden. Dat is best triest als je ziet hoe die twee zich wurmend op een Fazer 1000 met enorme tanktas en vrouw met dito rugzak dan dat hele eind naar Würzburg in feite voor niets hebben afgelegd.

Aan de andere kant hebben ze geluk omdat ze de melding van het thuisfront kregen, nog vóórdát de rit gaat beginnen. Ongetwijfeld zullen ze dit uitstapje een ander keer gaan overdoen. Daarvoor rijd je toch motor? Maar natuurlijk kan ik daar niet over oordelen en zo hoort het ook.

Van Würzburg naar Neukirchen b.H. dien je (ook) te beschouwen als een aanrijroute (dit zal later een cliché gaan worden). Op die wijze ben ik het verder gaan bekijken. Natuurlijk is de échte aanrijroute van huis naar Würzburg wat deels Autobahn en deels provinciaal wordt afgelegd.

Voor alle stoere nieuwkomers: laat die knee-sliders maar gewoon thuis! Uitsloverswerk zal je niet echt gaan meemaken. Bijna uitsluitend snel en lang toer- en stuurwerk komt ons ten deel. Dat is dan ook conform de voorbeschouwing zoals aangegeven door Vrij-Uit cq. MRO: "veel moois en snel stuurwerk".

Dit soort wegen kennen we natuurlijk allemaal. In een beetje achtertuin liggen ze al standaard, daardoor niet echt spannend. Dat spannende missen we nu eventjes maar goed gelezen en goed onthouden: zie dit als de aanrijroute en die is niet stoer maar vlot te berijden.

Tijdens de alsmaar stijgende temperaturen ruik je als het ware de nostalgische vakantie (voor mij dan, tenminste). Een mengeling van vers gemaaid gras met dat geheime vleugje extra. Je kunt het niet benoemen maar het ís er gewoon!

Om 19:00 zitten we allen aan tafel, zijn de pro's en cons van de GPS de revue gepasseerd en is na het genieten van het avondmaal uit en te na gesproken over het ontbijt tijdstip. Ik dacht nog eventjes dat het vakantie was!

Dag 2

09:11u Verslapen ???? Lekker belangrijk! Maar toch eventjes vlug de ochtendceremonie doorworstelen.

De ontbijt tafels zijn al afgeruimd en bijna iedereen is al op pad gegaan! Nochtans hoorde ik gisteravond dat een aantal wilden uitslapen!

Maar wederom niet getreurd, ik zal de mensen onderweg nog wel ergens tegenkomen.

Wow! Héle mooie, snelle, overzichtelijke stuurwegen zijn vandaag volop aanwezig. Het scherpere stuurwerk zit hiertussen verscholen, de regen blijft juist uit: de perfecte ingrediënten voor een zorgeloos bestaan (vanuit motorogen aanschouwd).

Vaak heb ik gedacht om even extra stops in te lassen om het onherkenbare te fotograferen, maar daarmee zou ik de rest van de natuur te kort doen dus neem ik de film op in mijn hersenen.

Linkerhütte is zo'n typisch dorpje of eerder een nederzetting, die je naar Nederlandse begrippen kan omschrijven als pittoresk, idyllisch. Dat in ogenschouw nemende, zal bijna heel Duitsland zo bestempeld kunnen worden.

Net als gisteren vraag ik me dan vaak af of ze realiseren wat ze hier allemaal hebben?

Wanneer je van zo'n immens hoge brug kijkt, het dal in, zie je zó veel mooie weggetjes dat je met zekerheid kunt stellen dat ze dat gewoon niet allemaal kunnen kennen. De Geluksvogels! Naast de met regelmaat terugkerende attentieborden "Schoolbus" kom ik plotseling ook een variant tegen met "Senioren oversteekplaats".

Een omleiding draagt er to bij, dat je zo maar circa 20km extra mooi stuurwerk voorgeschoteld krijgt. Helaas brandt mijn "Ik wil benzine" lampje al geruime tijd en wil niet het risico lopen ergens in de middle of nowhere plof plof te moeten horen. Ik heb nl. al tijdenlang niemand van de groep gezien dus schroef ik mijn tempo iets naar beneden maar nog immer niet vervelend.

Net over de grens in Tsjechië kan ik de nodige vloeibare substantie in de tank laten druppelen om daarna de route weer op te pikken. Uiteraard kom je dan legio tankstops tegen !

De afwisselingen van boerenlandweggetjes en het betere stuurwerk lopen goed in elkaar over, zodat vandaag zich niemand zal hebben hoeven te vervelen. Met een stop bij één van de vele Konditoreien die Duitsland rijk is verzorg ik de inwendige mens maar weer eens.

Tussen de bossen door rijdend vind je zowaar twee biker stops. De één zit overduidelijk zichtbaar aan mijn linkerkant van de weg, de andere diep verscholen tussen de bossen (dat neem ik aan) vanwege het in mijn ooghoek opduikend motorwegwijsschild (in de vorm van een houten motorfiets dus).

Bij het hotel aangekomen (leeg ...) trakteer ik mijzelf op een heerlijk kopje thee met een supercake (Hausgemacht).

Omdat we vanavond pas om 19:30u aan de dis gaan, heb ik voldoende tijd om de nodige indoor sportactiviteiten te ondernemen. De massage afspraak zetten we op zaterdag, mooie onderdeeljes van een rustige vakantie.

Dag 3

De vooruitzichten voor deze dag zijn niet "optimaal": er wordt slecht weer voorspeld afgewisseld met regen en onweersbuien.

Toch duurt het lang voordat het echte natwerk zich voordoet.

Na afloop blijkt dat wij (een groepje van 3) de enigen zijn geweest die langdurig (ongeveer anderhalf uur) tot aan de tank- annex koffiestop de regen hebben moeten trotseren. De anderen hebben vóór en achter de bui aangereden. Wat zijn we toch weer verwend geworden want ook zó is het een mooi schouwspel. Daarna monterde het snel op en stegen de temperaturen naar aangenaam niveau.

Opus 314 van Johann Strauss jr. mogen ze wat mij betreft gaan hernoemen (An der schönen blauen Donau), want het blauwe heb ik er niet in gezien. Dan, bij het oversteken van de Donau, waan je je plotseling in Athene gelet op het Walhalla wat zich aan de oever van de Donau bevindt (net het Pantheon). Deze en andere grote bouwwerken hebben alles te maken met het in de 19e eeuw ontstane "zoeken naar zichzelf in het verleden". Vanaf de brug gezien is het een prachtig bouwwerk, echt weer eens wat anders dan de Praxis tuinhuisjes in de meeste achtertuinen.

Bayern is één groot natuurreservaat met alles wat erbij hoort. Veel groen, heel veel bos, ook door de EU medegefinancierde wegdelen (waar een tweede aanbesteding waarschijnlijk de witte lijnen gaat opleveren) en veel mooi snel bochtenwerk. Het korte en scherpe stuurwerk is hier, zoals eerder aangehaald, een waar gemis, maar de overvloedige natuur zorgt ruimschoots voor compensatie.

Overdonderend geraas en een dikke sluierr regen spoelen in de namiddag de overgebleven rotzooi uit de lucht. Gelukkig is iedereen dan al binnen waarna de opklaringen snel volgen en we geduldig wachten tot we mogen aanzitten.

Dag 4

Ook vandaag ben ik weer bijtijds opgestaan zodat ik niet in mijn uppie hoeft te ontbijten. Doordat velen vroegtijdig vertrekken is het toch al weer een stil ontbijtje aan het worden (maar dat heb ik natuurlijk weer aan mijzelf te danken).

Het start vandaag frisser, waarschijnlijk nog te wijten aan de grote hoeveelheid buien van gisteren. Pas als je langdurig stil staat voor een stoplicht warm je wat meer en sneller op. Toch is het niet echt koud, maar 10 graden 's ochtends in deze bergen zal niet vreemd zijn.

Er staan voor deze dag veel bezienswaardigheden op de lijst maar of iedereen ze allemaal aan zal doen, is altijd weer de vraag. Ik bekijk de omgevingen meer om zo te trachten nog wat mooie plaatjes te schieten. Zeker gisteren is dat erbij ingeschoten. Immers, je gaat niet echt voor de lol in een plensbui stil staan om de kletsnatte omgeving als bewijsmateriaal van het nat en moois te verzamelen, maar ook eergisteren te veel genoten van het stuurwerk en daardoor minder op de digitale plaat vastgelegd. Nu ziet een berg met wegen en bossen er bijna altijd en overal hetzelfde uit, dus laat ik een deel van de plaatjes over aan het inbeeldingsvermogen van de lezer(es).

De rit begint al snel verrassend mooie uitzichten te geven maar toch ook weer dezelfde soort "verbindingswegen" die deze streek rijk is. Gelukkig genoeg zijn er ook voldoende stijgingen en dalingen zodat er meer variaties op het thema bergweggetjes hun naam en eer aan doen. Er zijn evenzoveel (drukke) toeristen trekpleisters die ik bewust links en rechts laat liggen.

De terugkomst bij het hotel is kunstig ingepland waardoor ik net voldoende tijd heb om de gaten te vullen met wat sport- en ontspanning (massage, heerlijk verslavend) vooraleer het buffet wordt aangesproken.

Dag 5

En dan is het tijd om de terugreis te aanvaarden. Ik zelf ga proberen zoveel mogelijk van de route te genieten en deze te benutten maar neem wel de afsteekoptie om vandaag toch bijtijds thuis te kunnen zijn.

Na een prettige 130km schiet ik de Autobahn op, om deze vakkundig net na Würzburg weer te verlaten. Helaas kom ik dan wel in een zeer warme file-rijke omgeving terecht, maar het leed is gelukkig te overzien. Het kost me niet meer dan ongeveer 20 minuten. De "extra route" voor de terugweg vanaf Würzburg is prettig te doen. Vlotjes maar zeker niet vervelend.

Onderweg bij een lunch stop, maak ik mijn eerste Dönner mee. Een familiegrootte opgerolde pizza. Aangezien ik alleen reis, blijft er van dit heerlijk stuk etenswaar nog voldoende over om een gezin in Afrika een paar dagen van te laten eten.

Hoe grappig is het te merken, dat wanneer je Nederland binnen komt rijden, alles er anders aan toe gaat. Milder weer en dikkere wegen waardoor je direct tot het besef komt dat deze fijne vakantie ook ten einde is gekomen.

Tot de volgende rit ??
Stefan

